

ÖMER SEVİNÇGÜL

...elle...

HAYAL GEZGİNİ

Novella

'UNUTMA BENİ!'

CARPE
DIEM

“Unutma Beni!”
Hayal Gezgini

Yazar: Ömer Sevinçgöl
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Sefer Koçan
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Genç Kurgu / Edebiyat-Roman-Öykü

Yayıncılık Sertifika No: 45585

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul 0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Carpe Diem!

Ömer Sevinçgöl

Yazar olmaya on beş yaşında karar verdi. Lise ve üniversite yıllarında yazmaya devam etti. Evvela özel bir kurumda editör. Sonra kamuda yüksek mühendis. Dokuz senenin ardından istifa ve yeni bir aşama. Kültür, sanat, yayın temalı kurumlar kurdu ve yönetti. Modern Kültür Merkezi, Adı Yok Dergisi, Radyo Aktif, Taksim Ofisi, sanat etkinlikleri, sosyal kulüpler. Hep yetenekli gençlerle bir arada. Medyada sanat ve felsefe sohbetleri. Yurt içinde ve dışında seminerler. Ulusal ve uluslararası gençlik projelerinde danışmanlık. En sonunda özgün ve öncü bir girişim: Carpe Diem Yayınları. İmza günleri, okul etkinlikleri birbirini izledi. Yapıp ettiklerinin özünde daima ‘yazarlık tutkusu’ vardı. Novella türünde yirmi sekiz kitap yazdı. Eserleri beş dile çevrilip yayınlandı. “Kalbiyle yazan kalbe yazar” diyor ve ‘taze ruhlara’ yazıyor.

~ omersevincgul.net ~

Türkçe Yayınlanan Kitapları

- Baba Filozoflar - Keyifli Felsefe
- Tabula Rasa - Keyifli Felsefe
- Memento Mori - Keyifli Felsefe
- Carpe Diem - Keyifli Felsefe
- Sensiz Ama Seninle
- Her Yerde Seni Aradım
- Hayaldi Roman Oldu
- Yazar Olmak İstiyorum
- Hayat Sevince Güzel
- Beni Yalnız Sen Anlarsın
- Kalbinin Sesini Dinle
- Hayal Gezgini
- Şiraz ve Şehzade
- Şiraz ve Sultan
- Sırlarla Dolu Bir Kitap
- Bir Gizli Hazine İdim
- Sırlar Mağarası
- Mervin - Beni Ararsan Bulursun
- Mervin - Esaretten Kurtuluş
- Sakın Arkana Bakma!
- Anne Neden Kedilerin Elleri Yok?
- Kulluğum Sultanlığımdır

- Sonra Bir Gün O Geldi
- Her Şey Ânını Bekler
- İnanyorum Öyleyse Varım
- Seni Seven Biri Var
- Sonsuz Hayat Seni Bekliyor
- Sana Yeni Bir Dünya Gerek
- Sana Hayret Yakışır

İngilizceye Çevrilip Yayınlanan Kitapları

- There is One Who Loves You
- The Eternal Life Awaits You
- Enjoyable Philosophy - Master Philosophers
- Life is Beautiful When One Loves
- Listen to Your Heart!
- Only You Understand Me
- Mervin - Search, and You Will Find Me
- Mervin - Liberation from Captivity
- Everything Waits For Its Moment!
- You Need A New World!

Arapçaya Çevrilip Yayınlanan Kitapları

- Şiraz ve'lSultan
- Huzuruki mil'a al'gîâb
- Al-Hayatu jamilah indama Nuhib
- Falsafah Khafifah Zarifah
- Al'Hayatu L-abadiyyah Tantaziruk
- Mervin in Tabhas Ânî Tadjidni
- Mervin Annajatu Mina Al-asr
- Hunâlika Man Yuhibbuk

Almancaya Çevrilip Yayınlanan Kitapları

- Mervin „Du findest mich, wenn du mich suchst“
- Mervin - Die befreiung aus dergefangenschaft
- Es Gibt „Jemanden“, Der Dich Liebt
- Das Ewige Leben Wartet Auf Dich!
- Du Brauchst Eine Neue Welt!
- Alles wartet auf sein Moment
- Ohne dich, aber doch mit dir
- Überall habe ich nach dir gesucht
- Und dann kam er
- Ich glaube, also bin ich

Boşnakçaya Çevrilip Yayınlanan Kitapları

- İma Neko Ko Te Voli

Arnavutçaya Çevrilip Yayınlanan Kitapları

- Ja, Kjo Eshte Jeta

Bir sitede yaşıyordum. Her yanı kapalı özel bir ev-
rendi burası. Işıksız zamanlara gece, ışıklı zamanlara
gündüz diyorduk. Yatma zamanı sitenin tüm ışıkları
söndürüldüğü için odam zifiri karanlık oluyordu.
Yatarken tavana uzun uzun bakıyor, orada sadece
solgun hatıralarımı ve hayallerimi görüyordum.

Bir gece garip, tuhaf, beklenmedik bir şey oldu.
Tavanım aydınlandı! Merakla beklemeye başladım.
Işık pencereden geliyor, her saniye biraz daha artı-
yordu. Gözümü oraya dikmiş tüm dikkatimle bakı-
yordum.

Belli belirsiz bir hareket gördüm. Bir gölge kımıl-
dıyor gibi geldi bana. Sonra pencere zorlanmaya
başladı ve açıldı. İşte o zaman fark ettim içeriden
açılamayan pencerenin dışarıdan açılabilirdiğini!

Odama tuhaf giyimli biri girdi. İnsana hem ben-
zeyen hem de benzemeyen bir canlı. Nasıl yaptı bil-
miyorum, hiçbir ses çıkarmadan yavaşça süzüldü
içeriye.

Başındaki fenerden yayılan ışık odayı bir nebze aydınlatıyordu. Fener sayesinde beni görüyor olmalıydı. Ben onun yüzünü göremiyordum.

Kalbimin ritmi hızlanmıştı. Daha sık nefes almaya başlamıştım.

“Kimsin?” dedim sesim titreyerek.

“Bir görevli. Seni götürmeye geldim” dedi.

“Niçin ve nereye?” diye sordum.

“Görevlerim arasında sorulara cevap vermek yok” dedi.

Biraz düşününce hak verdim ona. Birileri “Git onu getir” demişlerdi, “Soru sorarsa cevap ver” dememişlerdi.

“Hemen mi?” dedim.

“Hemen! Bekliyorlar” dedi.

“Kimler?” diyecektim, vazgeçtim. Cevap veremedi ki. “Elbisemi giyeyim bari” dedim.

“Hayır” dedi, “nasılsan öyle geleceksin.”

İtiraza meydan vermeyen bir ses tonuyla söylemişti bunu.

“Peki” dedikten sonra, “Kapıdan mı çıkacağız?” diye sordum.

Yine aynı kesinlikle “Hayır” dedi, “bu gidişte kapı kullanılmaz... Şimdi gözlerini kapat!”

Kapattım. Bir esinti hissettim bedenimde, sadece küçük bir esinti.

“Şimdi açabilirsin” dedi.

Gözlerimi açtım.

Daha önce benzerini görmediğim bir cismin içindeydik. İçerisi hafif aydınlıktı. Dikkat ettim, görevlinin yüzünde tuhaf bir maske vardı.

Pencereden belli belirsiz görünen derin karanlığa daldık. Ne kadar gittik, bilmiyorum. Bizi götüren araç önce durdu, sonra dikine inmeye başladı. Parlak ışıklarla çevrili oval bir cisim gördüm. Büyük bir hızla bize yaklaşıyordu.

Yanılmışım, meğer biz ona yaklaşıyormuşuz. İniş bitince dışarıya çıktık. Yanımıza beyaz giysili biri geldi.

Beni getiren görevli “İşte tam zamanında getirdim” dedi.

“Tamam, sen işini yaptın, gidebilirsin” dedi bizi karşılayan.

Benimki o garip cisme bindi ve hemen uzaklaştı.

“Benimle gel” dedi beyazlı.

Yan yana yürümeye başladık, önümüzde bir kapı açıldı ve biz katran karası bir odaya girdik. Her taraf siyaha boyanmıştı. Odanın ortasında büyük bir masa vardı. Duvar diplerinde irili ufaklı kutular diziliydi.

“Burası neresi?” dedim.

“Birazdan anlarsın” demekle yetindi.

Sesinde bir tehdit tonu yoktu, öylesine dümdüz söylemişti bu cümleyi. Uzaktan, çok uzaklardan bazı sesler geliyordu. Bir vınlamayı, suya dalan birinin kulaklarına gelen sesi andıran gizemli seslerdi bunlar. Bu sesler vehminin uydurması da olabilirdi elbet.

“Pijamanı çıkar” dedi görevli.

Bir yandan dediğini yaparken, bir yandan da onu izliyordum. Duvara kadar yürüdü, kutulardan birini açtı, içinden beyaz bir nesne çıkardı.

Büyük bir korku doldurmuştu kalbimi. Enini, boynunu, anlamını kavrayamadığım bir olaylar dizisi art arda sıralanıyordu çünkü.

Üstümdekileri çıkardım. Masanın yanında duruyordu görevli. Elindekini masaya yaydı. Bu beyaz nesne masanın tamamını kaplamıştı.

“Masaya çık!” dedi.

Çıktım.

“Sırtüstü yat!”

Merak ve korkuyla yattım.

“Tam ortasına!” dedi.

Muşamba sandığım nesneyi iki tarafımdan üstüme örttü, sonra kollarıma ve bacaklarıma da aynı şeyi yaptı. En son da başıma.

Her tarafında fermuarlar vardı bu nesnenin. Büyük bir ciddiyetle fermuarları çekiyor, kollarımı, bacaklarımla, gövdemi, başımı sarıp sarmalıyordu. Ağzımın bulunduğu yer delikliydi, nefes alabiliyordum. Bir de gözlerimin olduğu yer şeffaftı, yukarıdaki siyah tavanı görebiliyordum.

Sarıp sarmalama işini bitirmiş olacak ki duvar dibinden büyük bir şişe getirdi. Ellerini şişedeki sıvıya batırıp çıkardı, bedenimi örten müşambaya sürmeye başladı.

Sonra kollarıma, bacaklarıma ve başıma da aynı şeyi yaptı. Kendimi tutamayıp sordum: “Nedir bu, niçin sürüyorsun?”

“Bir tür yağ, kaygan olsun diye.”

“Kayganlık niçin?”

“Soru sorma bana. Sana cevap veremem. Ben sadece bana verilen emri yerine getiririm.”

“Haklısınız” dedim ona, “insan görevini yapmalı, ötesine karışmamalı.”

Onu hoşnut etmek için söylemiştim bunları, tam da böyle düşünmüyordum aslında. Gerçek düşüncelerimi söylesem de bir şey değişmeyecekti nasılsa.

Sırtımı da iyice yağladıktan sonra “Tamam” dedi, “kalk şimdi!”

Kalkmaya çalıştım ama beceremedim. “Kalkamıyorum. Her tarafım kayıyor” dedim.

“Tamam, böyle olması gerekiyordu zaten.”

Beni sırtüstü yatırdı yine, bir elini belimin, öbür elini bacaklarımin altından geçirerek kaldırdı, kapidan çıkardı.

Yine etrafı ışıklı meydandaydık. Kimsecikler yoktu. Hafif sesleri duymuyordum artık, çünkü kulaklarım sınıksık sarılmıştı.

Kısa bir yol yürüdü. Büyük bir borunun yanına gelince durdu. “Şimdi seni bu boruya bırakacağım” dedi, “Başın önde olacak, karın üzeri kayacaksın. Kural böyle.”

Tam da tarif ettiği gibi borunun içine bıraktı beni, ayaklarımdan hafifçe itti. Kaymaya başladım. Boru meyilliydi. İleriye dikkatle bakıyor, bir şeyler görmeye çalışıyor ama göremiyordum. Önüm, göremediğim arkam, zorlanarak bakmaya çalıştığım sağım, solum, üstüm, altım zifiri karanlıktı. Boru sağa sola kıvrılıyordu zaman zaman. Kayma hızım bazen artıyor, bazen eksiliyordu.

Baktıkça, görmeye çalıştıkça, durumumu düşündükçe korkum daha da artıyordu. Ben de bakmamaya ve düşünmemeye karar verdim. Şimdiyi yaşamaya dayanamayacaktım. Hatıralarımı canlandırmalıydım, belki bu sayede bir nebze bastırabilirdim korkumu. Çocukluğumu hatırlamaya çalıştım ama pek bir şey kalmamıştı hafızamda.

Bana yemek yediren şişman bir kadın geliyordu hatırıma, o kadar. Kendimi zorladım, daha başka yüzler de katıldı manzaraya. Silik, puslu görüntü parçacıklarıydı bunlar.

Arada bir ileriye bakmadan, sonumun nereye çıkacağını düşünmeden edemiyordum. Fakat boşuna bir gayretti bu, hiçbir şey yoktu görünürde.

Sonsuza dek böyle kayacak mıydım ben? Biraz gayret etsem duramaz mıydım acaba? Yüzüstü kaymak yerine kendimi biraz zorlayıp sırtüstü dönebilirdim belki. Bacaklarımı yukarıya doğru kaldırıp, ayaklarımı boru cidarına dayarsam durabilirdim de.

Düşündüklerimi yapmak için harekete geçecektim ki başka bir fikir geldi aklıma, beni dehşete düşüren bir fikir. Bir faydası olmayacaktı bunun, üstelik daha beter bir duruma düşecektim.

Ellerim, ayaklarım son derece kaygandı, sırtüstü dönmek, ayaklarımla abanarak durmak hemen hemen imkânsızdı. Hadi durabildim diyelim, ne olacaktı ki? Borunun herhangi bir yerindeydim.

Geri dönmek, borunun girişine doğru ilerlemek bu kaygan yüzeyde mümkün değildi. Ortada öylece kalacaktım. Şimdikinden bin beter bir durum olacaktı bu. Hayali bile dehşete düşürdü beni. Hemen caydım kararımdan. Kaymaya devam edersem belki biterdi boru, bir yerlere gidebilirdim.

İçimde belli belirsiz bir ümit vardı. ‘Biri’ nin beni kurtarmasını umuyordum. Peki, kimdi bu ‘biri’? Belki bir fikirdi bu. Belki fikir bile değildi de sadece bir arzu idi. Bazen arzular fikir suretinde görünebilir.

Peki, bu ümidin kaynağı neydi? Biri yoksa, bendeki ‘birinin beni kurtarması’ fikri ya da arzusu veya ümidi, adı her neyse, bana nereden geliyordu? İşte bunları düşünüyordum kayıp giderken.

Yok olmak! Bu da vardı zihnimde, hiç olmazsa belirsizlikten kurtulurdum o zaman. “Borunun sonu yokluk” diyebilseydim bu da bir kesinlikti.

Fakat yokluk fikrine hayır diyen, asla razı olmayan bir taraf da vardı içimde. Her şey anlamsız mıydı? Niçin o siteye gelmişim öyleyse? Uymak zorunda olduğumuz yasaları, kuralları koyan kimdi ve bizden ne istiyordu? Neden her yere kameralar konmuştu?

Niye özel bir görevli gelip almıştı beni ve neden bir başka görevli itina ile sarıp sarmalamıştı? Kim yapmıştı bu boruyu, nereye çıkıyordu bu tuhaf yolun sonu? Soruların ardı arkası kesilmiyordu.

Gerçi buna benzer düşünceler o daracık odamda, geceleri uyanık kalınca da gelirdi aklıma ama üstünde durmazdım. Bir kabulleniş vardı. Her günüm kendine yeten bir dolulukla geçer giderdi.

‘Site’deki işimi düşündüm. Bir büyük makine ürettiyorduk. Hayır, tam olarak böyle denemez. Sitede yapılan büyük bir makine vardı ve biz o makinenin bir parçasını ürettiyorduk, çok da önem veriyorduk işimize.

Bu makinenin benzerini görmemiştim. Benimle birlikte çalışanlar da görmemişlerdi. Ne kadar büyüktür, nasıl çalışır, ne işe yarar, bilmiyorduk. Soru da sormuyorduk, çünkü yasaktı. “İşini yap, ötesini araştırma” sözü temel ilkelerden biriydi.

Bazen birileri bizi denetlemeye gelirdi. Bunlara ‘elitler’ deniyordu. Yanımıza geldiklerinde yüzlerine bakmamız, soru sormadıkları sürece konuşmamız yasaktı.

Bu melon şapkalı, siyah gözlüklü kişiler, büyük bir ciddiyetle konuşur, bizi isteklendirici sözler söylerlerdi. “Makinenin en önemli parçası sizin yaptığınız. Bunu öbür birimlerde çalışanlara söylemeyin sakın” derlerdi mesela.

Biz de sırrımızı saklar, varlık nedenimiz bu önemli parçayı yapmış gibi çalışırdık. Başka birimden iki kişinin konuşmalarına tanık olunca anladım ki öbür bölümde çalışanlara da aynı şeyleri söylüyorlarmış.

Buna bir anlam veremedim. Konuyu bizim ustabaşına açtım. İştiklerimi aktardım. Kafası karıştı

adamın. “İnanma onlara” dedi, “En önemli parça bizimki, öbürlerini gayrete getirmek için öyle söylemişlerdir.”

Evet, böyle olabilirdi elbette ama tersi de mümkündü. Ya onlarınki en önemli parça da bizi gayretlendirmek için övücü sözler söylüyorlarsa?

Bu fikrimi ustabaşına aktardım. Bana biraz kızdı sanırım. “Hayır!” dedi, “Böyle olamaz. Hem sen niye böyle şeyleri düşünüp duruyorsun ki. Doyuyor, eğleniyorsun. Bin asansöre, istediğin katta in, her şey emrinde. Galiba işin az geliyor, yoksa böyle sızıntı verici konuları düşünmezdin. Sana biraz daha iş vermeliyim.”

Vermişti. İtiraz edemezdim, kurallara aykırıydı çünkü. Bizden tam bir itaat bekleniyordu. Kurallara uymayanı alıp götürüyorlardı ve biz onu bir daha göremiyorduk.

Evet, sitede yemek veriliyordu. Evet, boş zamanlarında eğlenme imkânım da vardı. Bir asansöre binip ‘eğlence’ butona basmam yeterliydi. Dans edilen, müzik dinlenen bir katta iniyordum. Gerçi hep aynı müzikleri dinlemek zorundaydım, yemekler birbirine benziyordu, gezinti alanlarım sınırlıydı ama olsun, vardı ya!

Hayatımı düşündüm. Kaygan boruda, karanlık boruda, bir türlü bitmek bilmeyen bu dar tünelde ilerledikçe, dikkatimi dağıtan hiçbir şeyin olmamasından ve heyecanımın dorukta oluşundan mıdır nedir, ömrümü ören olaylar gözümün önünden geçmeye başladı. Günlerim birbirine ne kadar da benziyordu! Bugüne dek hep tekdüze bir yaşantım olmuştu.

Hayatımın gülümseyen yüzü de vardı elbette. Kısa da sürse, az da olsa beni mutlu eden, ruhumu bunaltıdan sıyrıp alan küçük parçacıklardı bunlar. Haftada bir eğlence salonunda görebildiğim Sare adlı kızı düşündüm.

Hoş kızdı Sare. Gözleri bir başka türlü parlardı.
“Şiir yazıyorum ben” demişti bir konuşmamızda.

“Şiir mi? Şiir ne?” demiştim ben de.

“Kısa, anlamlı ve uyumlu sözler” demişti.

Hayır, bu kadar kısa değildi açıklamaları ama unuttum. Günlük dilde bulunmayan bir sürü kelime kullanmıştı. O zaman da pek anlayamamıştım zaten.

“Sana okumamı ister misin?” diye sormuştu.

Ben de gönlü olsun diye “Peki” demiştim.

Manası açık olmayan sözlerdi bunlar, anlayamamıştım ama daha derin bir yerlerime dokunmuştu.

Şimdi daha iyi hatırlıyorum, bu kızı pek sevmezlerdi eğlence salonundakiler. Sebebini sormuştum onlara. “Ha o mu, tuhaf bir kızdır, önüne gelene şiir okur” demiş ve gülmüşlerdi.

Bir gün ona “Sare, sen farklısın, başkalarına benzemiyorsun. Senin için ‘tuhaf kız’ diyorlar” demiştim.

Gözlerimin içine bakıp, “Evet, ben farklıyım ama tuhaf olan onlar!” demişti.

Kendinden emin bir hali vardı. Bu da hoşuma gitmişti benim. Peki, nereden geliyordu bu fark? Bunu da sordum bir başka zaman.

“Site kurulmadan önce şiir varmış” dedi, “Günümüzde sözü edilmeyen duygular yaşanır. Başka boyutlara iletişim yolları açılmış o zamanlar. Gönülle gidilen yollarımız bunlar. Sözle anlatmak zor. Beni çok yaşlı bir kadın büyüttü. Her fırsatta anlatırdı anılarını.”

Sitede öyle ihtiyarlar yoktu artık, varsa bile ben görmüyordum. Gerçi ben de bazı yaşlıları görmüştüm ama onlar ne şiirden ne de gönülle gidilen yollardan söz etmişlerdi. Sitede her yere metro, yürüyen merdiven, asansör gibi araçlarla gidiliyordu. Mekanik, otomatik aygıtlarla çepeçevre kuşatılmıştık.

“Biri var” diyordu kız. Hayır, düz bir anlatımla demiyordu bunu, sonradan hatırladım, şiirinde geçiyordu bu kelime, hem de birkaç kez.

Belki de bendeki ümit kırıntısı, o belli belirsiz fikir ya da duygu o şiirden kalmıştı içimde bir köz gibi. Karanlıkta görünür hale gelmiş olmalıydı.

Hızım artıyor, meyil fazla, ileride hiçbir görüntü yok. Kollarımda, bacaklarımda ve boynumda bir uyuşma var, borunun yüzeyini hissedemiyorum bazen.

Bir uyuyabilsem! Mümkün mü acaba? İnsan hem kayıp hem de uyuyabilir mi? Bunu hiç denemedim daha önce, kimseden de bu konuda bir şey işitmedim. Hiç kimse bana “İnsan hem kayıp hem de uyuyabilir” dememişti ama tersini söyleyen de olmamıştı.

Yol uzarsa denemeliydim. Uyuyabilirsem, korku ve kaygı hissetmezdim. Belki rüya bile görebilirdim.

Rüyalar! Kız rüyalarından da söz etmişti, evet. “Rüya görürüm ben” demişti. Tepelerden akıp gelen duru suları, masmavi göklerde yüzüp giden bulutları, seyirine doyum olmayan yemyeşil ağaçları ve daha bir sürü şeyi rüyasında görmüştü.

Sitede bulunmayan şeylerdi bunlar, hiçbirini görmemiştim ben. Her taraf beton, demir ve çelikle kaplıydı. Bir insan uyanırken görmediğini rüyada görebilir mi? Hiçbir imajı yoktur ki zihinde.

“Görebilir” demişti kız, “yeter ki çok istesin!”

İhtiyar dadı uzun uzun anlatmıştı kıza, iyice tanımlamış, neye benzediklerini göstermeye çalışmıştı. Bununla da yetinmemiş, bir sürü resim yaparak göstermişti. Benim için ‘resim’ demek makine parçalarının çizimi demektir. Bunu kıza da söylemiştim.

“Hayır” demişti, “bunlar başka türlü resimler. Çok güzel yapardı dadım. Ben o resimlere o kadar çok baktım, gerçeklerini o kadar çok hayal etmeye çalıştım ki sonunda rüyama girdi bu görüntüler. Beyaz bulutları, serin dağları, yeşil ovaları, masmavi denizleri gördüm. Güzeldiler! Bir başka türlü güzeldi bunlar!”

Coşkuyla anlatmıştı bu rüyaları, ben de rahatça konuşsun da mutlu olsun diye dinlemiştim onu. Rüyada gördükleri hayalinin uydurdukları olabilirdi, belki de gerçekte böyle şeyler yoktu.

Bu ihtimali hiçbir zaman söylemedim ona. Hayallerini ve rüyalarını elinden almak istemiyordum ki. Hem ne zararı vardı, madem o bunlarla mutlu olabiliyordu, varsın olsun.

Bence yeşil onun gözleriydi, sarı onun saçlarıydı, kırmızı onun dudaklarıydı, beyaz onun teniydi, serin onun tebessümüydü. Her neyse, anlattıklarına inanmamıştım pek ama dinlemiştim yine de. Bunu o da sezmişti sanırım.

“Öbür insanlar senin hatırladıklarını hatırlayamıyor, gördüklerini göremiyorlar. Ben öyleyim mesela. Neden öyle?” diye sordum bir gün.

“Elitlerin ‘zekâ geliştirici’ diye tanımladıkları hapi yutuyor musun?”

“Evet, her gün.”

“Büyük hata! Hafıza silicidir o. Bildiklerini parça parça unutursun. Hatırlasan bile bölük pörçüktür onlar. Bunu istiyorlar.”

“Neden öyle yapsınlar ki?”

“İnsanları istedikleri gibi yapılandırıyorlar. Eski bilgileriyle yenileri arasında mukayese yapamaz oluyor insanlar. Ne söylenirse onu gerçek kabul ediyorlar. İstedikleri bu işte.”

“Sen ne yapıyorsun peki?”

“Yutar gibi yapıp dilimin altında saklıyorum. Sonra da sote bir yerde atıyorum.”

Bu bakış açısı ve yorumu da kendisi gibi ilginçti Sare'nin. Onunla tartışmak yerine susmayı tercih ettim.

Bir gün bana “Sen iyi bir insansın” demişti.

Ben de ona “Bu sitede herkes iyidir, çünkü kurallara uyarlar” demiştim.

Gülümsemişti o zaman. “Yok, o anlamda iyi demedim. Bu başka türlü bir iyilik.”

“İyi” kavramı bizim sitede ‘kurallara uyan’ kimse-ler için kullanılırdı. Bu yüzden kızın bana ne anlamda ‘iyi’ dediğini anlayamamıştım. Üstünde durmamıştım bu konunun. Kızın kendince bir ‘iyi’ kavramı vardı ve bunun da kimseye bir zararı yoktu.

Boruda ilerledikçe, vücudum uyuştukça, dış du-yularım işlevini yitirdikçe hayal gücüm daha hızlı çalışmaya başlamıştı. Bedenim yoktu sanki ama ben vardım. Daha önce duyumsamadığım imajlar geli-yordu hayalime.

Bu nasıl şeydi böyle? Bir kabuk kırılmış, bir set yıkılmış, bir perde yırtılmıştı sanki. Sare gibi rüya mı görüyordum acaba?

İleriye doğru bakmaya çalıştım, nafile. Zifiri karanlık vardı sadece. İçimdeki ümit git gide kuvvetleniyordu. Ben 'bir yer'e gidiyordum, 'bir yer' olmalıydı ileride.

"Hayır" dedim kendi kendime, "hâlâ kızın etkisindesin, hayaller görmen bu yüzden."

Ya o görmediklerimi görüşüm?

Cevap ararken yine ileriye baktım, bir ışık var gibi geldi bana, bir görünüp bir kaybolan belli belirsiz bir aydınlık. Gözlerimi ovmak geldi içimden ama yapamadım, kollarım beni dinlemiyordu artık.

"Bu da bir hayal olmalı" diye düşünüyordum ki yeniden gördüm ışığı, bu defa daha belirgindi. Ümitle çırpındı kalbim, hızlanmak istedim o zaman ama yapacak bir şey yoktu. Olacak ne ise tam zamanında olacaktı, ne önce ne de sonra.

Ardından o zifiri karanlık yine başladı. Garip bir durum sezdim bu arada, sanki boruda değildim artık. Hiçbir sürtünme hissetmiyordum. Gerçi vücudumun tamamen uyuşmasından dolayı olabilirdi bu ama öyle değilmiş gibi geliyordu bana. Bunları düşünürken bir düşme hissi uyandı içimde, yumuşak bir yere düşmüştüm sanki.